

Arrest

nr. 237 349 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat G. GASPART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 december 2018 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 18 januari 2019 om internationale bescherming. Op 18 oktober 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. O. C. C. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent op (...) 1987 geboren te San Rafael, departement Antioquia (Colombia). Daar hebt u gewoond tot in 2001, toen uw vader werd vermoord. Uw vader was lid van de Autodefesas Unidas de Colombia (AUC), een paramilitaire organisatie. Uw moeder trok na zijn dood met het gezin naar Medellín, waar jullie werden erkend als door het gewapend conflict ontheemden. Na het middelbaar hebt u een diploma behaald in cytohistologisch onderzoek. Nadat u deze studies hebt beëindigd vond u werk als verkoper voor het kledingmerk Tennis, en later bij de keten Zara. In 2010 bent u getrouwd met Y. D. M. R. (...), en jullie hebben samen twee kinderen: S. (...) en D. (...), die zich bij u in België bevinden. In november 2018 bent u gescheiden van uw man. Jullie waren al enige tijd van elkaar vervreemd en nadat u het besluit had genomen om Colombia te verlaten, besloten jullie ook officieel de scheiding aan te vragen.

U was namelijk op straat aangesproken geweest door een man die beweerde dat uw vader zijn familie veel pijn had veroorzaakt. Hij zei dat u en uw kinderen daarvoor de prijs zouden betalen. Met enige moeite herkende u deze persoon als de man die u enkele weken eerder op uw werk had gevraagd of u in Carla Suarez uit San Rafael was, wat u nietsvermoedend had bevestigd. U werd heel bang en ging snel naar huis, wat een straat verder was. U vertelde over hetgeen zich net had voorgedaan aan uw moeder en zussen, en een dag later gingen jullie naar de politie van Sabaneta in Medellín. De politie liet echter verstaan dat u geen klacht kon indienen als u geen naam of adres van de dader kon geven. Indien u de persoon terugzag, mocht u wel naar de politie bellen. Op het werk vroeg u overplaatsing aan naar een ander filiaal, wat ze u pas wilden toestaan als de eindejaarsdrukte voorbij was. Omdat u bang en achterdochtig was, kon u daarmee geen vrede nemen. Uw moeder vertelde dit allemaal aan een kennis van haar die in België woonde. Deze stelde prompt voor dat u de nodige documenten zou verzamelen om aan te tonen dat jullie ontheemd geweest zijn in Colombia, en dat jullie daarmee in België bescherming zouden kunnen vragen. Jullie deden dit ook en u reisde met uw kinderen en uw moeder M. R. O. (...) via Spanje naar België, waar jullie toekwamen op 21 december 2018. Op 18 januari 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Jullie vrezen bij terugkeer naar Colombia te worden gedood door de onbekende die u heeft bedreigd.

Ter ondersteuning van uw relaas hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort en dat van uw kinderen, uw geboorteakte en die van uw kinderen, een overlijdensakte van uw vader, een document betreffende uw statuut als ontheemde, de ouderlijke toestemming van de vader van de kinderen voor hun reis, en een rapport van OCHA.

In maart 2019 is uw moeder, M. R. O. (...), vrijwillig teruggekeerd naar Colombia omdat zij niet kon wennen aan het klimaat en de taalbarrière die zij ervaarde in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen is de door u beweerde vrees in ernstige mate gerelativeerd door de vaststelling dat uw moeder samen met u is vertrokken uit Colombia, en om dezelfde reden als u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België, alvorens vrijwillig terug te keren naar Medellín, Colombia (CGVS, p.6). U wijt dat voornamelijk aan het feit dat ze niet kon wennen aan het Belgische weer (CGVS, p.14) en aan de taalbarrière (CGVS, p.14,16). U verklaart voorts dat uw moeder dacht dat de bedreiging niet zoveel met haar te maken had (CGVS, p.14) en dat zij voelt dat er geen gevaar is voor haar (CGVS, p.16). Dat uw moeder oprecht zou geloofd hebben dat haar leven of haar grondrechten zo acuut in gevaar waren dat zij Colombia moest verlaten, in België internationale

bescherming verzocht, en vervolgens zo lichtvaardig besloot terug te keren naar haar herkomstland omdat ze er geen gevaar vreesde, past in geen enkel logisch geheel. Zij baseerde haar vrees immers op hetzelfde feit als u, namelijk dat een onbekende man u en uw kinderen heeft bedreigd dicht bij waar jullie allemaal samen woonden (CGVS, p.14). U maakt geen enkele melding van gebeurtenissen of omstandigheden die ertoe zouden leiden dat u of uw moeder de door jullie beweerde vrees anders zouden in schatten sinds maart 2019. Dat u daarbij opmerkt dat uw moeder niet naar hetzelfde adres is teruggekeerd, maar wel bij uw zus is ingetrokken (CGVS, p.15), verandert weinig aan de situatie, vooral omdat uw zus, net als u vroeger, in de buitenwijk Sabaneta woont (CGVS, p.6; DVZ, Verklaring DVZ, p.5,6,8). Dat uw moeder naar daar kon terugkeren zonder problemen te ondervinden (CGVS, p.14) ondergraaft de door u beweerde vrees. Aangezien u zou zijn bedreigd omwille van het lidmaatschap van uw vader bij de AUC (CGVS, p.9-11) valt overigens moeilijk in te zien waarom u als enige van uw familie zou worden bedreigd. Toch verklaart u dat het goed gaat met uw familie in Colombia, met wie u contact houdt (CGVS, p.9), en dat er na uw vertrek uit Colombia absoluut niets meer is gebeurd in verband met uw problemen (CGVS, p.13-14). U verklaart geen idee te hebben waarom u werd bedreigd en de andere familieleden niet (CGVS, p.15).

Meer zelfs, nadat u bedreigd zou zijn geweest op een datum die u vreemd genoeg niet preciseerde tijdens uw spontaan relaas, noch tijdens uw aanvankelijke verklaringen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.9-10) maar uiteindelijk plaatst op de dag na Halloween (CGVS, p.12), bent u nog tot 20 december 2018 blijven wonen en werken in Sabaneta. U maakt geen melding van verdere bedreigingen of andere feiten na de dag na Halloween, met andere woorden 01 november. Hoewel u verklaart dat u niet alle dagen ging werken en uw shiften aanpaste om niet teveel in routine te vervallen (CGVS, p.16) rijzen er toch ernstige twijfels over de verenigbaarheid van uw handelen met de door u beweerde vrees. U veranderde niet van adres, liet uw kinderen hun schooljaar afmaken in november, en bleef zelf werken tot 12 december 2018 (CGVS, p.14). U tracht dit te verschonen door te zeggen dat "[...] er was nog maar een maand over tot het einde van het schooljaar dus we konden ons ook niet verbergen of zo." (CGVS, p.16). Opnieuw is het opmerkelijk hoe licht deze overweging uitvalt tegen de door u beweerde vrees. U deed immers weinig moeite om te proberen om uzelf of uw kinderen te verbergen en beschouwde het kennelijk als veilig genoeg om de kinderen het schooljaar te laten afmaken. Het is bovendien weinig geloofwaardig dat de kinderen zich niet echt bewust waren "van de bedreigingen en alles wat er gaande was" (CGVS, p.16). Indien uw kinderen specifiek ook bedreigd werden (CGVS, p.9) en u oprecht geloofde dat de kans bestond dat zij zouden worden vermoord (CGVS, p.13), kan redelijkerwijs worden aangenomen dat jullie voorzorgsmaatregelen zouden nemen zoals verscherpte controle over hun doen en laten. Nochtans maakt u daarvan geen enkele melding als u wordt gevraagd welke stappen u hebt gezet nadat u geen gehoor zou hebben gekregen bij de politie (CGVS, p.12). Dat u doet uitschijnen dat het niet mogelijk zou zijn om uw kinderen thuis te houden en ook niet probeerde om al dan niet op voorlopige basis elders te verblijven of onder te duiken, ondergraaft verder de door u beweerde vrees.

U komt trouwens niet verder dan blote beweringen als u het hebt over de bedreiging en het daaropvolgende bezoek aan de politie. Volgens u weigerde de politie uw klacht te noteren omdat u geen persoonsgegevens kon verschaffen over de dader (CGVS, p.10,12). Hierdoor kan u geen enkel officieel document neerleggen dat uw relaas zou ondersteunen. Het is op zich al vreemd dat de politie u kennelijk geloofde als u zei dat u in gevaar was vanwege deze onbekende persoon (CGVS, p.10) en daar geen acties aan verbonden heeft. Daar waar het al moet worden betwijfeld dat de politie zou weigeren om akte te nemen van uw klacht omdat u de dader niet kon identificeren, en zelfs verzuumde om uw verzoek om bescherming door de politie te registreren, doet vooral uw reactie hierop de wenkbrauwen fronsen. Hoewel u helemaal niet tevreden was met dit resultaat, hebt u verder geen enkele poging ondernomen om hulp of bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheid. U koppelt dat aan de bewering dat een onderzoek lang zou kunnen aanslepen zelfs indien er eerdere klachten werden ingediend, dat er veel moorden worden gepleegd in Colombia en dat u dus eigenlijk geen vertrouwen hebt in de politie daar (CGVS, p.13). Dat u gezien de ernst van de door u beweerde feiten naliet om zelfs maar advies in te winnen over verdere stappen die u kon zetten omdat u zich wilde concentreren op de voorbereiding om naar België te reizen (CGVS, p.13) kan niet overtuigen. Het een sluit het ander immers niet uit, zeker aangezien de grond van uw problemen eigenlijk een familiekwestie was. Er is geen reden om aan te nemen dat dezelfde persoon of personen geen wraak zouden willen nemen op uw andere gezinsleden, wat u onderstreept door gewag te maken van mogelijke banden tussen overal in het land aanwezige illegale of gewapende groeperingen en deze onbekende man (CGVS, p.17). Uw advocaat merkt op dat er heel weinig tijd was tussen het bezoek aan de politie en de beslissing om Colombia te verlaten, waardoor u niet rechtstreeks naar het parket of de ombudsman bent gestapt, en ook geen juridisch advies hebt ingewonnen over uw situatie (CGVS, p.18). Daarmee gaat hij

evenwel voorbij aan het feit dat u na dit besluit nog wekenlang op dezelfde plaats bent blijven wonen, en dat noch u, noch uw familie enige verdere stappen heeft ondernomen. Dat uw vader werd vermoord omdat hij een lid was van de AUC kan u trouwens ook met geen enkele element ondersteunen (CGVS, p.11). Ook van uw bewering dat u een overplaatsing op het werk hebt gevraagd die u geweigerd werd, of ontslag nam daar omwille van de bedreigingen die u kreeg, of zelfs dat u de planning op het werk omgooide omdat u niet op vaste uren wilde gaan werken (CGVS, p. 10,12,16) staat u met geen enkel stuk. Ook daar komt u dus niet verder dan blote beweringen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten en geboorteaktes tonen uw identiteit en nationaliteit en die van uw kinderen aan, dewelke niet in twijfel getrokken worden. De overlijdensakte en bevestiging van statuut van ontheemde ondersteunen dat uw familie in 2001 slachtoffer werd van een misdrijf en in Colombia erkend werd als ontheemden. Uit die vaststelling kan echter geen actuele gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd worden afgeleid. Aangezien u niet hebt aannemelijk gemaakt op grond van deze gebeurtenissen in het verleden nog steeds een gegronde vrees in te kunnen roepen, kunnen deze document geen ander licht werpen op de zaak. De ouderlijke toestemming van de vader van uw kinderen om Colombia te verlaten houdt geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten. Het OCHA-rapport, houdt evenmin verband met uw persoonlijke omstandigheden. In de mate dat dit verslag verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia, wijst het CGVS op wat volgt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker namelijk ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Bijgevolg dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar uw afkomstig is, in casu Medellin in het departement Antioquia.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat het gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland, terwijl het geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, voornamelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. In de steden zijn diverse georganiseerde misdaadgroepen actief, wat zich vertaalt in interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dergelijk gemeenrechtelijk crimineel geweld heeft evenwel geen uitstaans met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van een gewapend conflict, i.e. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het crimineel geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Verder blijkt dat de overige moorden die in de steden worden gepleegd, en dewelke niet crimineel van aard zijn, quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, betreffen. Dit type geweld houdt bijgevolg eerder verband met de Vluchtelingenconventie, en dus niet met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zoals ook in andere Colombiaanse grootsteden wordt het geweld in Medellin hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Diverse georganiseerde misdaadgroepen zijn actief in de stad, wat zich vertaalt in interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Waar het moordcijfer in 2015 historisch laag was, is het sindsdien opnieuw gestegen tot 24,75 moorden per 100.000 burgers in 2018. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat deze stijging voornamelijk het gevolg is van een toename van het geweld tussen georganiseerde misdaadgroepen, hetgeen doelgericht van aard is.

Hoewel aldus blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, prominent aanwezig is, kan evenwel niet gesteld worden dat er voor burgers in Medellin in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij verwijt de commissaris-generaal tevens een beoordelingsfout.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting van de principes van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing en te menen dat de commissaris-generaal haar dossier onzorgvuldig en met onvoldoende *sérieux* behandeld en beoordeeld heeft.

Met betrekking tot haar vrees voor vervolging en ernstige schade laat zij het volgende gelden:

“Verwerende partij neemt geen standpunt in wat het profiel van verzoekster betreft, maar beperkt zich tot het stellen dat het lidmaatschap van verzoekster vader tot du AUC niet wordt ondersteund door enige documenten.

Dit is nochtans een belangrijk element van het profiel van verzoekster. Het antwoord op de vraag of zij in 2001 van San Rafaël moest vluchten omwille van de moord op haar vader die lid was van de AUC is een belangrijk element van haar achtergrond die invloed heeft op de in 2018 geuite bedreigingen. Men mag van het CGVS verwachten dat hij een standpunt inneemt t.a.v. de geloofwaardigheid van deze bewering.

Het feit dat er geen documenten bestaan om verzoekster beweringen te staven ontslaat hem niet om een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen, indien nodig op basis van haar verklaringen. Zij moet de kans krijgen om op basis van haar verklaringen te overtuigen.

Dit was amper het geval tijdens het persoonlijk onderhoud. Geen enkele bijkomende vragen werden gesteld rond de activiteiten van haar vader, de redenen waarom hij zich aansloot bij de AUC, de precieze omstandigheden van zijn dood en de gevolgen voor verzoekster.

Spontaan geeft verzoekster redelijk veel informatie over al deze elementen, waardoor deze omstandigheden als geloofwaardig geacht moeten worden.

Het CGVS betwist verzoekers verklaringen over de dood van haar vader niet formeel.

Deze elementen zijn nochtans belangrijk omdat er dan een context bestaat waarin de in 2018 geuite bedreigingen een uitleg krijgen. Zij werd bedreigd door een persoon die direct of indirect blijkbaar schade heeft geleden van de activiteiten van verzoekster vader.

Dit is ook belangrijk omdat dit een uitleg biedt aan verschillende beslissingen van verzoekster die door het CGVS als opmerkelijk worden beschouwd.

Ten eerste, het feit dat verzoekster haar kinderen niet inlichtte over de bedreigingen vloeit voort uit wat zij zelf meemaakte na de dood van haar vader, toen zij nog een kind was. Zij legt verschillende keren uit dat het voor haar toen bijzonder moeilijk was, dat zij toen veel heeft geleden. Dit is een uitleg waarom zij haar kinderen niet inlichtte over het bestaan van een bedreiging.

Deze houding van een ouder die zelf persoonlijk een trauma heeft meegemaakt toen zij kind was omwille van het geweld in Colombia is niet ongeloofwaardig of irrationeel.

Daarnaast wenst zij te stellen dat zij haar leven wel heeft aangepast na de bedreigingen: zij veranderde haar werkuren, wat het CGVS ook meeneemt in zijn beslissing, maar zij ging zo weinig mogelijk naar buiten. Dat haar kinderen hun schooljaar afmaakten bevestigt zij, wel wenst zij te verduidelijken dat zij door een schoolbus opgehaald en thuis afgevoerd worden.

Verzoekster heeft ook uitgelegd dat haar moeder niet werd bedreigd in Colombia, reden waarom zij het risico mogelijks ander inschat. Daarnaast wenst zij te herhalen dat zij na terugkeer niet op hetzelfde adres is gaan wonen.

Een bijkomende reden voor haar terugkeer is dat de zus van verzoekster zwanger was en met medische problemen kampte (stuk 3). Dit allemaal samengenomen zijn de redenen voor de terugkeer van verzoekster moeder.

Dat verzoekster moeder besliste terug te keren mag uiteraard worden gebruikt als een element voor het onderzoek naar de ernst van de vrees van verzoekster maar zou niet als doorslaggevend moeten worden beschouwd en kan geen rechtvaardiging zijn om een oppervlakkig onderzoek te voeren.

Er moet ook worden opgemerkt dat er amper onderzoek werd gevoerd naar de bedreigingen die tegen verzoekster geuit werden.”

Vervolgens betoogt verzoekster met betrekking tot de bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten en de uitputting van de nationale rechtsmiddelen als volgt:

“Verwerende partij verwijt verzoeker onterecht niet alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze uitgeput te hebben.

Verzoekster trachtte bij de politie een klacht in te dienen. De politiediensten weigerden de klacht neer te schrijven en te registreren en legden haar uit dat er aan haar melding geen gevolg zou worden gegeven aangezien zij zogoed als geen informatie had over de persoon die haar bedreigde.

Wat het CGVS haar verwijt is dat zij na dit advies geen verdere stappen heeft ondernomen om de bedreigingen aan te kaarten.

Verzoekster heeft uitgelegd dat zij toen helemaal met tevreden was en dat de vriendin van haar moeder die in België woont in de week met haar moeder heeft gesproken en het advies gegeven in België voor een bescherming te vragen. Vanaf dat ogenblik heeft zij de stappen ondernomen om naar België te komen. Omdat er weinig tijd was tussen de feiten en het contact met de vriendin van haar moeder was heeft zij geen bijkomende stappen ondernomen.

Daarnaast is het onderzoek naar het bestaan van een mogelijkheid tot bescherming van de nationale autoriteiten een onderzoek in concreto, waar rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, de feiten die zij zou kunnen aanklagen en het context in haar land van herkomst.

Verzoekster is naar de politie geweest waar haar werd meegedeeld dat zij over te weinig informatie beschikte om een effectief onderzoek te starten.

Verzoeksters vader werd in 2001 vermoord en bij gebrek aan bescherming moest de rest van de familie toen verhuizen.

Dit zijn duidelijk twee negatieve ervaringen ten aanzien van de beschikbaarheid van een bescherming van de Colombiaanse autoriteiten.

De Eligibility guidelines van de UNHCR bevestigen dat er niet worden uitgegaan van de beschikbaarheid van een effectieve bescherming door de Colombiaanse autoriteiten: Ze melden hieromtrent het volgende:

“(…)” (UNHCR Eligibility Guidelines p. 19-20)

“(…)” (UNHCR Eligibility Guidelines p. 19 - voetnoot 131)

Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk verweten dat zij geen verdere stappen ondernomen heeft.

De Colombiaanse autoriteiten zijn niet in staat verzoekster te beschermen tegen zijn vervolgers.

Verzoekster is eerder het slachtoffer geworden van bedreigingen.

In dat opzicht dient te worden verwezen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(…)”

Het is aannemelijk dat verzoeker in geval van terugkeer herkend en mogelijk opnieuw geïdendeerd zal worden.

Conform artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient dan ook te worden vastgesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat verzoeker een risico op vervolging, of minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) loopt.”

Wat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, zet verzoekster ten slotte het volgende uiteen:

“De Raad van State heeft bij arrest n° 188607 van 8 december 2008 geoordeeld dat men van verwerende partij mag verwachten, rekening houdende met het evolutief karakter van de veiligheidssituatie in conflictgebieden, dat zij geactualiseerde informatie aan het dossier bijvoegt om haar beslissing te staven. In casu was de RvS toen van mening dat een document van 6 maanden oud niet actueel meer was.

Verwerende partij baseert zich voor de beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet op twee documenten:

- De UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015
- De COI Focus République de Colombia : Situation sécuritaire van juli 2018

De COI Focus over de veiligheidssituatie in Colombia dateert van 7 juli 2018, en de verslagperiode gaat tot 1 juni 2018. Dit document is dus meer dan één jaar oud op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd.

In het licht van de voormelde rechtspraak van de Raad van State dient de informatie waarop verwerende partij zich baseert, als gedateerd te worden beschouwd.

Dit is des te meer het geval nu recentere informatie aantoont dat de veiligheidssituatie in Colombia in 2018 nog aanzienlijk verergerde ten opzicht van deze in 2017.

Uit het rapport van OCHA: Colombia, Situation Humanitaria, Januari 2018 - Maart 2019 (stuk 6), blijkt dat er in 2018 1927 aanvallen tegen de burgerbevolking plaatsvonden (p. 2: "eventos de ataques contra la población civil") ten opzichte van 1530 aanvallen in 2017 en 1214 in 2016. Sinds 2010 is het aantal aanvallen tegen de burgerbevolking nooit zo hoog geweest.

Wat de incidenten van gewapende acties ("eventos de acciones armadas") die onmiddellijk gerelateerd kunnen zijn aan het conflict, vonden er 702 incidenten plaats in 2018, opnieuw een aanzienlijke stijging tegenover 2017 (515 incidenten) en 2016 (392 incidenten) en vergelijkbaar met het niveau in 2013 en 2014, voor het vredesproces.

Vergeleken met 2017 steeg het aantal gebeurtenissen die aanleiding geven tot gedwongen interne displacement ("Eventos de desplazamiento masivo") en het aantal gebeurtenissen die aanleiding geven tot beperkingen in de verplaatsingen ("Eventos de restricciones al acceso") ook aanzienlijk.

Verwerende partij baseert zich dus duidelijk op gedateerde informatie wanneer zij op basis hiervan vaststelt dat "het aantal burgerslachtoffers [...] eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar [bereikte]." De informatie over de gebeurtenissen en evoluties na 2016 schetst immers een heel ander beeld van de veiligheidssituatie in Colombia.

Niet enkel het aantal gebeurtenissen is gestegen maar ook het aantal getroffen personen, en dit in het bijzonder in de periode tussen januari 2018 en maart 2019 (vergeleken met de periode oktober 2016 - december 2017) (zie p. 1 van stuk 4). Men merkt bijna een verdubbeling (+99%) van het aantal gedwongen interne verplaatsingen (Desplazamiento masivo). Tien keer meer personen kennen beperkingen in hun verplaatsingen (+1000%!).

Deze onrustwekkende cijfers benadrukken het belang van actuele informatie over de veiligheidssituatie in Colombia. Dit is des te meer het geval nu Andoquia steeds als één van de meest getroffen gebieden wordt aangeduid, voor elke gehanteerde indicator.

Ook het Internationaal Comité van het Rode Kruis benadrukte de acute crisis in Colombia en het feit dat de toestand in 2018 fors achteruitging (zie stukken 5 en 6). Deze gezaghebbende organisatie stelt dat er in vele regio's van Colombia nooit sprake is geweest van vrede en dat de situatie sinds 2016 ernstig achteruitging. Deze vaststellingen bevestigen de hierboven besproken cijfers.

Volgens de analyse van deze organisatie zijn er momenteel niet minder dan vijf gewapende conflicten aan de gang in Colombia die het dagelijks leven van miljoenen Colombianen treffen, zowel op het platteland als in de stedelijke gebieden. De prognose van de organisatie is ook pessimistisch wat de evolutie van de situatie betreft. Van een verbetering of hoop op verbetering is er momenteel geen sprake.

Dit bevestigt het belang aan actuelere informatie over de algemene situatie in Colombia.

Uw Raad heeft deze zienswijze zeer recent bevestigd in het arrest n° 224 610 d.d. 5 augustus 2019: « (...)»

Ook in voorliggende zaak dient te worden besloten dat verwerende partij zich op gedateerde informatie gebaseerd heeft bij het nemen van de bestreden beslissing en dat de meer recente informatie (stukken 4-6) de conclusie van verwerende partij niet ondersteunen.

Verwerende partij heeft zodoende de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing dient dan ook op zijn minst vernietigd te worden, opdat verwerende partij zou overgaan tot een onderzoek van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, gebaseerd op geactualiseerde informatie."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- medische documenten met betrekking tot de zus van verzoekster (stuk 3);
- het rapport "*Colombia. Situación Humanitaria. Enero 2018 – Marzo 2019*" van OCHA (stuk 4);
- het artikel "*Colombia: Between war and indifference. Humanitarian challenges in 2019*", van ICRC van 28 maart 2019 (stuk 5);
- het artikel "*Humanitarian situation in Colombia worsened during 2018. The ICRC reports on its main humanitarian concerns in the country*" van ICRC van 28 maart 2019 (stuk 6).

2.2.2. Op 5 juni 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart bij terugkeer naar Colombia te vrezen dat zij wordt gedood door de onbekende man die haar heeft bedreigd omdat haar vader, die lid zou zijn geweest van de paramilitaire organisatie *Autodefesas Unidas de Colombia* (AUC) en in 2001 vermoord werd, zijn familie veel leed zou hebben bezorgd.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, nu (i) de door haar beweerde vrees in ernstige mate gerelativeerd wordt door de vaststelling dat haar moeder, die samen met haar is vertrokken uit Colombia en om dezelfde reden als haar een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België, vrijwillig is teruggekeerd naar Medellin (Colombia), (ii) zij nadat zij op 1 november 2018 werd bedreigd, nog tot 20 december 2018 is blijven wonen en werken in Sabaneta en haar kinderen hun schooljaar liet afmaken, (iii) zij niet verder komt dan blote beweringen als zij het heeft over de bedreiging en het daaropvolgende bezoek aan de politie, evenals wat betreft haar beweringen dat haar vader werd vermoord omdat hij een lid was van de AUC en dat zij een overplaatsing op het werk had gevraagd die haar geweigerd werd, of ontslag nam daar omwille van de bedreigingen die zij kreeg, of zelfs dat zij de planning op het werk omgooide omdat zij niet op vaste uren wilde gaan werken, en (iv) de documenten die zij heeft neergelegd deze beoordeling niet kunnen ombuigen.

Verzoekster slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat de door verzoekster voorgehouden vrees in ernstige mate gerelativeerd wordt door de vaststelling dat haar moeder, die samen met haar is vertrokken uit Colombia en om dezelfde reden als haar een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België, vrijwillig is teruggekeerd naar Medellin. Bij deze vaststelling wordt in de bestreden beslissing nog de volgende toelichting gegeven:

"U wijt dat voornamelijk aan het feit dat ze niet kon wennen aan het Belgische weer (CGVS, p.14) en aan de taalbarrière (CGVS, p.14,16). U verklaart voorts dat uw moeder dacht dat de bedreiging niet zoveel met haar te maken had (CGVS, p.14) en dat zij voelt dat er geen gevaar is voor haar (CGVS, p.16). Dat uw moeder oprecht zou geloofd hebben dat haar leven of haar grondrechten zo acuut in gevaar waren dat zij Colombia moest verlaten, in België internationale bescherming verzocht, en vervolgens zo lichtvaardig besloot terug te keren naar haar herkomstland omdat ze er geen gevaar vreesde, past in geen enkel logisch geheel. Zij baseerde haar vrees immers op hetzelfde feit als u, namelijk dat een onbekende man u en uw kinderen heeft bedreigd dicht bij waar jullie allemaal samen woonden (CGVS, p.14). U maakt geen enkele melding van gebeurtenissen of omstandigheden die ertoe zouden leiden dat u of uw moeder de door jullie beweerde vrees anders zouden in schatten sinds maart 2019. Dat u daarbij opmerkt dat uw moeder niet naar hetzelfde adres is teruggekeerd, maar wel bij uw zus is ingetrokken (CGVS, p.15), verandert weinig aan de situatie, vooral omdat uw zus, net als u vroeger, in de buitenwijk Sabaneta woont (CGVS, p.6; DVZ, Verklaring DVZ, p.5,6,8). Dat uw moeder naar daar kon terugkeren zonder problemen te ondervinden (CGVS, p.14) ondergraaft de door u beweerde vrees. Aangezien u zou zijn bedreigd omwille van het lidmaatschap van uw vader bij de AUC (CGVS, p.9-11) valt overigens moeilijk in te zien waarom u als enige van uw familie zou worden bedreigd. Toch verklaart u dat het goed gaat met uw familie in Colombia, met wie u contact houdt (CGVS, p.9), en dat er na uw vertrek uit Colombia absoluut niets meer is gebeurd in verband met uw problemen (CGVS, p.13-14). U verklaart geen idee te hebben waarom u werd bedreigd en de andere familieleden niet (CGVS, p.15)."

Door in het verzoekschrift te herhalen dat haar moeder niet werd bedreigd in Colombia en daardoor het risico anders inschat en dat haar moeder na haar terugkeer op een ander adres is gaan wonen, slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Met de loutere herhaling van haar eerder afgelegde verklaringen slaagt verzoekster daar niet in. Zij kadert haar vrees zelf in het lidmaatschap van haar in 2001 vermoorde vader bij de paramilitaire organisatie AUC. In het licht hiervan is het niet aannemelijk dat enkel verzoekster, en niet haar moeder en haar zus in Colombia, een gegronde vrees voor vervolging zouden moeten hebben. Aangezien verzoeksters moeder en zus kennelijk geen blijk geven van een dergelijke vrees, dient ook verzoeksters vrees danig gerelativeerd te worden. De verklaringen van verzoekster (*post factum*) dat haar zus zwanger zou zijn geweest en met medische problemen zou hebben gekampt (stukkenbundel

verzoekster, stuk 3) en dat dit een bijkomende reden geweest zou zijn voor haar moeder om naar Colombia terug te keren, vermogen aan het voorgaande geen afbreuk te doen, temeer nu de stukken die verzoekster voorlegt, dateren van juni en juli 2019, terwijl de terugkeer van haar moeder naar Colombia door verzoekster in maart 2019 wordt gesitueerd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève heeft. Zo wordt er in de bestreden beslissing ook terecht gewezen op het volgende:

“Meer zelfs, nadat u bedreigd zou zijn geweest op een datum die u vreemd genoeg niet preciseerde tijdens uw spontaan relaas, noch tijdens uw aanvankelijke verklaringen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.9-10) maar uiteindelijk plaatst op de dag na Halloween (CGVS, p.12), bent u nog tot 20 december 2018 blijven wonen en werken in Sabaneta. U maakt geen melding van verdere bedreigingen of andere feiten na de dag na Halloween, met andere woorden 01 november. Hoewel u verklaart dat u niet alle dagen ging werken en uw shiften aanpaste om niet teveel in routine te vervallen (CGVS, p.16) rijzen er toch ernstige twijfels over de verenigbaarheid van uw handelen met de door u beweerde vrees. U veranderde niet van adres, liet uw kinderen hun schooljaar afmaken in november, en bleef zelf werken tot 12 december 2018 (CGVS, p.14). U tracht dit te verschonen door te zeggen dat “[...] er was nog maar een maand over tot het einde van het schooljaar dus we konden ons ook niet verbergen of zo.” (CGVS, p.16). Opnieuw is het opmerkelijk hoe licht deze overweging uitvalt tegen de door u beweerde vrees. U deed immers weinig moeite om te proberen om uzelf of uw kinderen te verbergen en beschouwde het kennelijk als veilig genoeg om de kinderen het schooljaar te laten afmaken. (...) Indien uw kinderen specifiek ook bedreigd werden (CGVS, p.9) en u oprecht geloofde dat de kans bestond dat zij zouden worden vermoord (CGVS, p.13), kan redelijkerwijs worden aangenomen dat jullie voorzorgsmaatregelen zouden nemen zoals verscherpte controle over hun doen en laten. Nochtans maakt u daarvan geen enkele melding als u wordt gevraagd welke stappen u hebt gezet nadat u geen gehoor zou hebben gekregen bij de politie (CGVS, p.12). Dat u doet uitschijnen dat het niet mogelijk zou zijn om uw kinderen thuis te houden en ook niet probeerde om al dan niet op voorlopige basis elders te verblijven of onder te duiken, ondergraaft verder de door u beweerde vrees.”

Verzoekster laat in het verzoekschrift gelden dat zij haar leven wel heeft aangepast na de bedreiging. Zo zou zij haar werkuren hebben veranderd en zou zij zo weinig mogelijk naar buiten zijn gegaan. Ook de Raad acht deze beperkte voorzorgsmaatregelen, zo verzoekster deze al genomen zou hebben – zij brengt hiervan geen enkel (begin van) bewijs aan –, moeilijk verenigbaar met de vrees die verzoekster stelt te hebben voor haar leven en het leven van haar kinderen, die zij nog gewoon naar school liet gaan. Dat haar kinderen door een schoolbus zouden zijn opgehaald en thuis zijn afgezet, zoals verzoekster thans in het verzoekschrift laat gelden, is (ook) een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien doet deze bewering geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststelling dat de door verzoekster voorgehouden vrees verder ondergraven wordt door het feit dat zij niet probeerde om al dan niet op voorlopige basis elders te verblijven of onder te duiken. Uit verzoeksters verklaring dat haar moeder thans bij haar zus verblijft, kan nochtans redelijkerwijs worden afgeleid dat er voor haar ook een mogelijkheid was om na de bedreiging die zij beweert te hebben ontvangen tijdelijk, tot aan haar vertrek uit Colombia, elders te verblijven.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog terecht als volgt gemotiveerd:

“U komt trouwens niet verder dan blote beweringen als u het hebt over de bedreiging en het daaropvolgende bezoek aan de politie. Volgens u weigerde de politie uw klacht te noteren omdat u geen persoonsgegevens kon verschaffen over de dader (CGVS, p.10,12). Hierdoor kan u geen enkel officieel document neerleggen dat uw relaas zou ondersteunen. Het is op zich al vreemd dat de politie u kennelijk geloofde als u zei dat u in gevaar was vanwege deze onbekende persoon (CGVS, p.10) en daar geen acties aan verbonden heeft. Daar waar het al moet worden betwijfeld dat de politie zou weigeren om akte te nemen van uw klacht omdat u de dader niet kon identificeren, en zelfs verzuimde om uw verzoek om bescherming door de politie te registreren, doet vooral uw reactie hierop de wenkbrauwen fronsen. Hoewel u helemaal niet tevreden was met dit resultaat, hebt u verder geen enkele poging ondernomen om hulp of bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheid. U koppelt dat aan de bewering dat een onderzoek lang zou kunnen aanslepen zelfs indien er eerdere klachten werden ingediend, dat er veel moorden worden gepleegd in Colombia en dat u dus eigenlijk geen vertrouwen hebt in de politie daar (CGVS, p.13). Dat u gezien de ernst van de door u beweerde feiten naliet om zelfs maar advies in te winnen over verdere stappen die u kon zetten omdat u zich wilde

concentreren op de voorbereiding om naar België te reizen (CGVS, p.13) kan niet overtuigen. Het een sluit het ander immers niet uit, zeker aangezien de grond van uw problemen eigenlijk een familiekwestie was. Er is geen reden om aan te nemen dat dezelfde persoon of personen geen wraak zouden willen nemen op uw andere gezinsleden, wat u onderstreept door gewag te maken van mogelijke banden tussen overal in het land aanwezige illegale of gewapende groeperingen en deze onbekende man (CGVS, p.17). Uw advocaat merkt op dat er heel weinig tijd was tussen het bezoek aan de politie en de beslissing om Colombia te verlaten, waardoor u niet rechtstreeks naar het parket of de ombudsman bent gestapt, en ook geen juridisch advies hebt ingewonnen over uw situatie (CGVS, p.18). Daarmee gaat hij evenwel voorbij aan het feit dat u na dit besluit nog wekenlang op dezelfde plaats bent blijven wonen, en dat noch u, noch uw familie enige verdere stappen heeft ondernomen. Dat uw vader werd vermoord omdat hij een lid was van de AUC kan u trouwens ook met geen enkele element ondersteunen (CGVS, p.11). Ook van uw bewering dat u een overplaatsing op het werk hebt gevraagd die u geweigerd werd, of ontslag nam daar omwille van de bedreigingen die u kreeg, of zelfs dat u de planning op het werk omgooide omdat u niet op vaste uren wilde gaan werken (CGVS, p. 10,12,16) staat u met geen enkel stuk. Ook daar komt u dus niet verder dan blote beweringen.”

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot een loutere herhaling van haar verklaringen over haar (mislukte) poging om in Colombia bij de politie klacht in te dienen en haar nalatigheid om vervolgens verdere stappen te ondernemen om de ten aanzien van haar geuite bedreiging aan te kaarten, zonder de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij wijst er verder op dat zij twee negatieve ervaringen heeft gehad met de Colombiaanse autoriteiten, met name 1) de weigering van de politie om een effectief onderzoek te starten naar aanleiding van haar klacht over de bedreiging die zij recent had ontvangen en 2) het gebrek aan bescherming na de moord op haar vader in 2001 waardoor zij moest verhuizen. Van geen van deze negatieve ervaringen brengt verzoekster evenwel een bewijs voor. Voorts citeert verzoekster uit het rapport *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015 om aan te tonen dat er niet kan worden uitgegaan van de beschikbaarheid van een effectieve bescherming door de Colombiaanse autoriteiten. Hoewel in deze informatie inderdaad gewag wordt gemaakt van klachten die geweigerd worden omdat de dader niet geïdentificeerd kon worden, blijkt hieruit niet dat tegen een dergelijke weigering geen verdere stappen konden worden ondernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 13, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

“De paspoorten en geboorteaktes tonen uw identiteit en nationaliteit en die van uw kinderen aan, dewelke niet in twijfel getrokken worden. De overlijdensakte en bevestiging van statuut van ontheemde ondersteunen dat uw familie in 2001 slachtoffer werd van een misdrijf en in Colombia erkend werd als ontheemden. Uit die vaststelling kan echter geen actuele gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid. Aangezien u niet hebt aannemelijk gemaakt op grond van deze gebeurtenissen in het verleden nog steeds een gegronde vrees in te kunnen roepen, kunnen deze document geen ander licht werpen op de zaak. De ouderlijke toestemming van de vader van uw kinderen om Colombia te verlaten houdt geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten. Het OCHA-rapport, houdt evenmin verband met uw persoonlijke omstandigheden.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, beperkt de commissaris-generaal zich niet tot het stellen dat het lidmaatschap van haar vader van AUC niet wordt ondersteund door enige documenten, doch stelt de commissaris-generaal tevens dat uit het gegeven dat verzoeksters familie in 2001 slachtoffer werd van een misdrijf en in Colombia erkend werd als ontheemden geen actuele gegronde vrees voor vervolging in verzoeksters hoofde kan worden afgeleid. Waar verzoeksters advocaat ter terechtzitting nog verwijst naar het arrest nr. 225 177 van 23 augustus 2019 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien wordt niet *in concreto* aangetoond dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In tegendeel, verzoeksters raadsman stelt zelf dat de feiten verschillen. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Daargelaten de vraag of verzoekster in 2001 van San Rafaël is moeten vluchten omwille van de moord op haar vader, stelt de Raad op basis van al het voorgaande vast dat verzoekster actueel geen persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk maakt. Verzoekster voert dan ook niet dienstig aan dat de commissaris-generaal standpunt had moeten innemen over de geloofwaardigheid van haar verklaringen over deze gebeurtenis en hiernaar een onderzoek had moeten voeren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster de kans heeft gekregen om haar vluchtmotieven uiteen te zetten en om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, doch zij is hierin niet geslaagd. Los van de vraag of verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, blijkt uit het voorgaande dat er *in casu* goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de door haar voorgehouden (recente) vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat hoewel blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Medellín, prominent aanwezig is, niet kan worden gesteld dat er voor burgers in Medellín in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In haar aanvullende nota van 5 juni 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) analyseert verwerende partij de veiligheidssituatie in Medellín op basis van meer recente informatie als volgt:

“Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het

geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56001ffc.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Colombie_situation_sécuritaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuen vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In zoverre verzoekster aanvoert dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing steunt, dateert van 2015 en juli 2018 en bijgevolg als gedateerd dient te worden beschouwd, dient erop te worden gewezen dat verwerende partij zich voor de hierboven aangehaalde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en Medellin in het bijzonder *in casu* (onder meer) steunt op de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 13 november 2019, zodat dit betoog en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State niet (meer) dienstig zijn.

Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het stellen dat de veiligheidssituatie in Colombia nog verergerde ten opzichte van deze in 2017 en dat er volgens het Internationaal Comité van het Rode Kruis momenteel niet minder dan vijf gewapende conflicten aan de gang zijn in Colombia. Hiermee toont zij echter niet aan dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekster aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stukkenbundel verzoekster, stukken 4-6) ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een beoordelingsfout wordt evenmin aangetoond.

2.3.7. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN